

da Døren til Studereværelset i det samme blev reven op, og Faderen stod foran ham med en Lampe i sin opløftede Haand. I nogle Øjeblikke blev Fader og Søn staaende stumme overfor hinanden uden at kunne finde Ord. Der hørtes kun en klirrende Lyd af Kuppellampen i Pastor Sidenius' skælvende Haand.

»Ad Tyvens Vej gaar du ind og ud af din Faders Hus,« sagde han endelig. — »Hvor kommer du fra?« tilføjede han lidt efter med en Stemme, som havde han næppe Mod til at høre Svaret.

Peter Andreas foragtede sin Fader for dybt til at ville lyve for ham. Uden Omsvøb og uden Forsøg paa Besmykkelse, endsige Undskyldning, tilstod han ham alt — lige til Købet af »Blodørnen« og sin Gæld hos Byens Hjulmand.

»Saa vidt er det altsaa kommen med dig!« sagde Præsten med Forfærdelse i Stemmen, skønt Drengens Beretning i Virkeligheden havde bortvæltet en grufuld Angst fra hans Faderhjærte. »Du er og bliver et Mørkets og Syndens Barn! Gaa i din Seng! . . . Imorgen taler jeg nærmere med dig.«

Da Peter Andreas tidligt den næste Dag blev kaldt ned til Morgenandagten, var han forberedt paa en Gentagelse af den højtidelige Brændermærkning, der i sin Tid havde fundet Sted i Anledning af Æbletyveriet. Imidlertid blev Salmen sunget og Troen bekendt, uden at der skete